

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Pitu Laodikia — Nomer Patbelas

Jeff Pippenger

2025-12-20

Nomer Patbelas

Sajarah “pakaryan-pakaryan kaelokaning Allah” uga dipratandhakaké déning pitakonan kenabian, “suwéné pira.” Sajarah kang dipratélakaké ana ing rong pralambang iku, lan uga ing akèh pralambang liyané, nggambaraké wektu panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat èwu. Ing mangsa iku ana pasulayan ngenani pesen udan pungkasan kang sejati lan akèh pesen udan pungkasan palsu liyané. Mung ana siji pesen udan pungkasan kang asli. Alur crita sajarah suci, ing ngendi Allah nindakaké pakaryan-pakaryan kaelokané, katetepaké ana ing sajroning konteks kitab Yoèl, ing ngendi “anggur anyar” dipunpedhot saka siji golongan déné diwutahaké marang golongan sijiné.

Ana sawatara pepadhan kang mbedakaké ing kitab Yoèl kang prelu digatèkaké. Oyod tegesing tembung “pasemon” iku “nyandhingaké ing jejere” lan sipaté mesthi ngandhut pepadhan antarané rong golongan. Kita wis nate nyandhak sawatara “pepadhan kang mbedakaké” ing kitab Yoèl sadurungé, kanthi nudingaké yèn makutha kasombongan kang dienggo déning para wong mendem sing mrentah Yérusalèm iku dipadhakaké béda karo wong-wong kang ngagem makutha kamulyan. Kita durung nyariosaké kepriyé pralambang kabungahan iku dadi kosok baliné, nanging uga dadi padanané rasa isin; nanging pancèn mangkono anané, lan kita arep nduduhaké iku. Bab alpha lan omega uga katemu ing kitab Yoèl, lan asas manawa kang wiwitan iku nerangaké kang pungkasan uga dikukuhaké déning rong pawartosé Pétrus ing kitab Para Rasul.

Kisah Para Rasul pasal loro dumadi nalika Pentakosta jam sanga énjing (jam katelu), lan pasal telu ana ing jam kasanga (jam telu soré), yaiku wektu kurban sontèn. Ing Kisah Para Rasul pasal loro, pawarta kang diproklamakaké déning Pétrus kadadosaké ana ing kamar lotèng sawijining papan panggonan pribadi, nanging piwulangé ing pasal telu kaparingaké ana ing Pedalemané Allah. Kekaroné kaiket déning panggilan marang patobat ana ing kaloro pakumpulan iku. Pesené padha, rong papan géografis kang makili pralambang sawijining penggandhan ana ing sajroning pesen Pentakosta kang kabagi antarané plataran lan Pedalemané Allah. Ing Wahyu pasal sewelas, Yokanan didhawuhi ngukur Pedalemané Allah, nanging platarané ditinggal waé, amarga iku wis kaparingaké marang para bangsa liya.

Lan kaparingake marang aku sawijining glagah kang kaya teken; lan malaékat iku ngadeg, pangandikané: Ngadega, lan ukuren Pedalemané Allah, lan mesbèh, lan wong-wong kang padha nyembah ana ing kono. Nanging plataran kang ana ing sanjabané Pedalemané iku tinggalen waé, lan aja kokukuri; awit iku wus kaparingaké marang para bangsa liya: lan kutha suci iku bakal padha diidak-idak sajroning patang puluh loro sasi. Wahyu 11:1, 2.

Mangkono, penggandhaning loro khotbah lan pamecahan papaning loro khotbah mau nandhani anane rong pamirsa tumrap udan pungkasan ing kitab Yoèl. Salah sijiné pamirsa iku para bangsa liya ing sanjabaning Padaleman Suci, lan sijiné manèh yaiku wong-wong Yahudi ing sajroning Padaleman Suci. Ing pengadilan tumrap wong urip, brayat Allah diadili dhisik, lan wiwit 9/11 nganti tekan angger-angger Minggu Padaleman Suci diadili, lan wiwit angger-angger Minggu nganti tekan pungkasaning mangsa palimiraning manungsa para bangsa liya diadili. Pengadilan iku kalakon sajroning udan pungkasan kang déning Pétrus dipratelakaké minangka kang katuduhaké ing kitab Yoèl. Apa kang diwakili déning plataran (para bangsa liya) lan Padaleman Suci (gréjané Allah) ing pamecahan kang katuduhaké ing Para Rasul bab loro lan telu, iku uga dadi pambédan ing Yoèl antarané udan wiwitan lan udan pungkasan. Udan wiwitan teka ing 9/11 lan kawutahaké nalika Padalemané Allah lagi diadili. Nalika proses iku wis rampung, udan pungkasan banjur kawutahaké marang para bangsa liya ing plataran.

Mulané padha bungaha, hé para anak-anak Sion, lan padha sukakna ing Gusti Allahmu; awit Panjenengané wis maringi marang kowé udan wiwitan kanthi ukuran sing lumrah, lan Panjenengané bakal ndhatengaké udan tumrap kowé, yaiku udan wiwitan lan udan pungkasan ing sasi kang kapisan. Yoèl 2:23.

Saiki dudu maksudku kanggo netepake bedane profetik antarane kabungahan lan dadi isin, nanging ayat iku maringi pawarta marang umaté Allah supaya “bungaha” marga saka pekabaran udan pungkasan. Pekabaran udan pungkasan iku ngasilake kabungahan profetik ana ing umaté Allah. Kanthi mangkono, bab udan wiwitan utawa udan awal, kang banjur katutaké déning udan pungkasan, iku minangka pralambang watu sandhungan kang disisihaké lan dianggep nggumunaké. Lambang watu pojok kang pungkasane dadi watu pucuk iku sing nggumunaké ana ing paningalé Allah lan uga umat-Né.

Watu kang nggumunake iku makili Alfa lan Omega saka ramalan. Prinsip alfa lan omega sajrone babagan panganggone ramalan iku katandhani déning Alfa lan Omega bola-bali ana ing Sabdané, lan Panjenengané iku Sabda. Awit saka iku, apa kang wis kababar ngenani prinsip iki wis kababar marang kita lan anak-putu kita ing salawas-lawase. Taun 1863 iku watu pucak saka ramalan Kitab Suci, lan iku uga watu pucak saka mangsa malaékat katelu wiwit taun 1844 nganti 1863. Taun 1844 iku watu dhasar, déné 1863 watu pucak saka mangsa ramalan iku. 1844 nganti 1863 iku sawijining mangsa ramalan kang wis katetepake, padha temenan katetepake kaya 538 nganti 1798. Kasunyatan yèn manungsa ora ngerti sawijining prakara kang wis katetepake déning Gusti Allah, ora ndadèkaké prakara mau dadi ora katetepake!

Kita ngakhiri artikel sadurungé kanthi pethikan kaya ing ngisor iki.

“Aku katuduhaké bilih sesambetanipun kaliyan umat Allah punika, ing sawenèh prekawis, kados sesambetanipun Musa kaliyan Israèl. Wonten ingkang nggresula nglawan Musa nalika wonten ing kaanan ingkang mbebayani, lan sampun wonten ugi ingkang nggresula nglawan piyambakipun.” Testimonies, volume 3, 85.

Ing taun 1863, James White nggambarake “ing sapérangan bab” “Musa tumrap Israèl.”

Periode taun 1844 nganti 1863 dipralambangaké déning periode saka pambébasan ing Segara Abang nganti Kadesh kang kapisan. Kadesh kang kapisan iku alpha lan Kadesh kang kapindho iku omega—nyedhiyakaké loro periode patang puluh taun sing nuntun marang Kadesh lan kalorone pungkasané rampung ing pambrontakan.

Roh Wangsit nyelarasake panyabrangan Segara Abang karo kuciwa gedhé taun 1844. Kitab Suci nyelarasake panyabrangan Segara Abang karo salib, lan Sister White netepake manawa kuciwané para murid ing salib iku nggambarake kuciwa gedhé taun 1844. Kersané Gusti yaiku supaya lumebu langsung menyang Tanah Prajanjian, lan pratandha géografis lawanging mlebu menyang Tanah Prajanjian iku Yerikho, yaiku panggonan ing minggu kapindho sasi Desember 2025 iki para arkeolog nembe ngedhuk Yerikho kuna—nanging mung kanggo nemokake, kanthi gumun lan susah atiné, manawa témbok-témbok rubuh sing padha temokake ana ing kana kabèh rubuhe metu menyang njaba, dudu mlebu menyang njero kaya lumrahe ing sajroning sawijining pengepungan. Ing sawijining pengepungan kuna, témbok-témbok iku digebugi nganti ambruk lan didhorong rubuh menyang sisih njero. Nanging ora mangkono karo Yerikho.

Mulané bangsa iku padha surak-surak nalika para imam muni slomprèt; lan kelakoné, nalika bangsa iku krungu swaraning slomprèt, sarta bangsa iku padha surak kanthi swara sora banget, temboké ambruk rata, mula bangsa iku padha munggah mlebu ing kutha, saben wong terus maju ing ngarepé dhéwé, lan padha ngrebut kutha mau. Yosua 6:20.

Para arkéolog uga nemokaké guci-guci kang isi panganan, kang nandhakaké yèn nalika témbok-témbok iku ambruk, iku dudu pangepungan dawa kang molor. Iki uga njawab sawijining pitakonan ing antarané golongan arkéologi bab apa sebabé cathetan Alkitab ngenani rubuhé Yerikho nyebutaké yèn wong-wong mau “munggah” mlebu menyang Yerikho lumantar sawijining bukit utawa tanjakan, kang saiki padha mangertèni yèn iku kawangun nalika témbok-témbok iku ambruk metu.

Rintangan kapisan sing ngumumaké mlebu menyang Tanah Prajanjian yaiku Yerikho, sawijining kutha kang nduwèni pangaribawa lan kasugihan. Yerikho iku 1863, lan Yerikho iku sawijining pokok ramalan Kitab Suci, ora mung minangka pepindhan tumrap wektu angger-angger Minggu, nanging uga gegayutan karo ambruk lan tanginé. Yerikho uga nduwèni patrapa ramalané dhéwé kang mligi diucapaké marang kutha iku. Yosua ngucapaké ipat-ipat marang wong sing mbangun manèh Yerikho, lan kanthi mangkono mratelakaké yèn wong sing mbangun manèh Yerikho bakal kelangan anak lanang sing paling enom lan sing paling tuwa sajroning pambangunan manèh kutha kang kena ipat-ipat iku. Siji anak kudu ilang nalika dhasaré dilebokaké, lan sijiné manèh nalika gapurané diadegaké. Ramalan iku kaleksanan, lan cathetan babagan kaleksanané kacathet ana ing Kitab Suci, saéngga Yerikho dadi pralambang alkitabiah sing wis mantep.

Ing sajroning karusakané ing sajarah, lan ing paukuman kenabianné, kang banjur katut déning kasampurnaning sajarah saka ramalan iku, kita nemoni telung seksi kang padha ngandika bab Yerikho ing taun 1863. Katelu paseksi mau kudu ditrapaké marang taun 1863. Telung seksi iku padha ngadeg bebarengan, padha kaya telung Musa kang ngadeg kanthi makna kenabian ing pungkasaning saben mangsa patang puluh tauné dhewe-dhewe. Salah siji saka mangsa patang puluh taun iku cetha selaras karo sajarah Millerite, saéngga netepaké yèn katelu gambaran Musa ing pungkasaning saben mangsa patang puluh taun iku padha selaras karo sajarah taun 1863—yaiku sajarahé malaékat katelu.

Loro saka telung paseksi iku tumrap patang puluh tauné Musa rampung ana ing Kadesh; pungkasan katelu saka patang puluh taun iku ana ing Kali Yordan, lan pungkasan kapindho ana ing Segara Abang. Pungkasan saka patang puluh taun kapisan yaiku nalika Musa mlayu saka Mesir. Katelu mau padha njlentrehake sawijining mlayu metu saka Mesir minangka kasampurnaning wangsit Abraham bab patang atus telung puluh taun pangawulan ing Mesir.

Telung mangsa patang puluh tauné Musa, kang pungkasané (capstone) makili sawijining pralambang pangluwaran saka Mesir, iku minangka panggenépaning wangsit Abraham bab panawanan ana ing pangawulan Mesir lan pangluwaran metu saka ing kono. Minangka juru luwar kang wis dinubuataké tumrap prasetyaning prejanjian Abraham, Musa piyambak miwiti kanthi kaslametaké metu saka banyu, kaya maknané asmane. Sawisé kuwi Musa nuntun umat Allah ngliwati banyuné Segara Abang lan banjur menyang pasisiré pangluwaran, kang dilambangaké déning Kali Yordan. Alfaing uripé Musa yaiku kaslametan saka banyuné Nil lan omegané yaiku kaslametan kang dilambangaké déning banyuné Kali Yordan. Alfaing uripé Musa kagambar lumantar pengalaman kang ditegesi déning asmane lan wong tuwané; wong tuwané kang saleh ngerti yèn bayi iku wis katibanan ukuman pati, kaya dene patang puluh taun sawisé iku nalika Musa matèni wong Mesir. Minangka wong tuwa kang saleh, kang mangerti yèn anaké kudu diluwaraké saka ukuman pati, wong tuwané nyawisaké kanggo dhèwèké sawijining prau pandhita, kang nyabrang saka donyané wong Ibrani menyang donyané wong Mesir, kaya dene Musa ninggalaké ing pungkasan patang puluh taun donyané wong Mesir tumuju donyané wong Ibrani.

Musa mbalèni carita Nuh ing kawilujengané saka banyu. Sebutan sing kapisan banget ngenani Musa minangka “juru-wilujeng” saka wangsit prejanjian Abraham suwene patang atus telung puluh taun iku minangka pambalènan sajarah nalika Allah lumebu ing prejanjian karo manungsa, mula nggabungaké wangsit prejanjian Abraham bab umat pilihan karo janji prejanjian kanggo sakabèhé manungsa. Iki nandhakaké sawijining baptisan ing pamindhah bayi Musa marang putriné Firaun, awit pati diakoni déning pakaryané wong tuwa, panguburan dilambangaké déning pethi ing ndhuwur banyu, lan wunguné maneh iku putriné Firaun.

Uripé Musa diwiwiti kanthi pratandha pralambang baptisané pethi Nabi Nuh. Mangkono, wiwit wiwitan angka “8” kagandhèngaké karo Musa, amarga oyod saka sesambetan prajanjiané kawiwitan saka angka “8” saka prajanjiané Nuh, lan pakaryané yaiku netepaké

tata upacara tetak ing dina “kaping wolu”. Sawisé kuwi, dhèwèké diuji lan gagal pas ing upacara iku dhéwé. Uripé Musa diwiwiti kanthi sawijining baptisan, lan patang puluh taun sawisé iku ana sawijining pati (wong Mesir) sing nandhani titik nalika Musa wong Mesir mati lan dadi kanthi temen-temen putrané Abraham. Wiwitan lan pungkasané patang puluh taun pisanan ing uripé Musa diwakili déning sawijining baptisan. Sing kapisan nandhani sawijining transisi saka Ibrani dadi Mesir, lan sing pungkasan saka Mesir dadi Ibrani. Patang puluh taun sawisé kuwi, Musa nuntun umaté Gusti Allah ngliwati baptisané Segara Abang, ing lelampahané tumuju baptisan ing Yordèn, sing ora tau kasil tekan déning dhèwèké.

Umat Allah ing sangisoré tuntunan Yosua mlebet ing Tanah Prajanjian tanpa Musa, awit Musa séda sakdurungé tekan baptisan ing Kali Yordan. Musa ngandika, lan Pétrus mbalèni, yèn Pangéran Allahmu bakal nangèkaké sawiji nabi kaya Musa. Nabi kang dipralambangaké déning Musa iku Kristus, lan Panjenengané miwiti pakaryanipun persis ing papan Musa mandheg. Panjenengané miwiti pakaryanipun ing baptisanipun, lan baptisan iku minangka papan sing pas nalika Yosua mbaptis Israel kuna nalika padha nyabrang Yordan mlebet ing Tanah Prajanjian. Injil-injil maringi pawartos dhateng kita bilih Yohanes lagi mbaptis ing Bethabara, yaiku papan panyabrangan, lan tegesipun papan panyebrangan nganggo prau.

Segara Abang iku pralambang pambrontakan Mesir, sing nandhakake yèn paseksèn kenabiané Musa ing larik iki iku kabeneran. Saka Kali Nil tumuju Segara Abang (kadhangkala uga sinebut kali) lan banjur tumuju Yordan. Musa, kang tegesé ‘kaslametaké metu saka banyu,’ miwiti lan mungkasi paseksèné ana ing banyu kaslametan, lan saben banyu iku mujudaké rong golongan wong sing padha nyembah.

Patang puluh taun kapisané Musa nggambarake pawarta malaékat kang kapisan, lan patang puluh taun kang kapindho iku malaékat kang kapindho, déné kang katelu iku malaékat kang katelu. Katelu malaékat iku nduwèni ciri-ciri kenabiané dhéwé-dhéwé kang khas, kayata yèn katelu pawarta iku kabèh kaawakaké ing pawarta kang kapisan. Kawujudan iki wis pirang-pirang taun kita tuduhaké ing ngarepé umum gegayutan karo telung pasal kapisan saka kitab Daniel.

Ing bab kapisan, Daniel wedi-asih marang Gusti Allah lan ora gelem mangan panganan Babil; lan Gusti Allah ngluhuraké dhèwèké ana ing ujian kapindho bab panganan lan sesanti kang banjur kadadèkaké pangadilan lan ujian kaping telu kang ditindakaké déning Nebukadnésar piyambak. Daniel bab kapisan iku malaékat kapisan ing Wahyu patbelas kang ngumumaké, “wedia marang Gusti Allah,” “mènèhana Panjenengané kamulyan,” kaya kang ditindakaké Daniel ana ing ujian kapindho bab panganan lan sesanti, awit “wektuné pangadilan” Nebukadnésar wis rawuh.

Patang puluh taun kang kapisan sajroning uripé Musa diwiwiti amarga wong tuwané wedi marang Allah. Nalika putriné Sang Pringon mirsa pethi iku ana ing banyu, Musa wus ngliwati pacoban kang kapindho, yaiku pacoban pandeleng. Banjur putriné Sang Pringon netepaké yèn dhèwèké ora kena dipatèni. Pangadilan uga tumeka ing pungkasan patang puluh taun kang kapisan, nalika panjenengané matèni wong Mesir iku lan kudu mlayu saka

Mesir.

Ing patang puluh taun kapindho, malaékat kapindho ing Wahyu patbelas sing ngumumaké rubuhé Babil dititèni déning rubuhé Mesir. Ing rubuhing iku, ing pungkasané patang puluh taun, ana sawijining panyingkapan gedhé banget saka pangwasané Allah, kaya déné sing kadadéan ing pungkasané pekabaran malaékat kapindho nalika Pambengok Tengah Wengi taun 1844.

Patang puluh taun kaping telu diwiwiti kanthi ukuman pati kang diumumaké marang meh kabèh pasamuwan iku, lan dipungkasi kanthi ukuman pati marang pimpinaning pasamuwan mau.

Suster White netepake bilih pakaryan kita punika nggabungaken pekabaraning malaékat telu.

“Gusti badhé ngukum jagad iki awit durakané. Panjenengané badhé ngukum badan-badan agami marga saka panampikané marang pepadhang lan kayektèn kang wis kaparingaké marang wong-wong mau. Pesen agung, kang nggabungaké pesen malaékat kapisan, kapindho, lan katelu, kudu diparingaké marang jagad. Iki kudu dadi boboting pakaryan kita.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, jilid 7, 950.

Patang puluh taun kapisané Musa nggambaraké malaékat kapisan ing Wahyu patbelas, lan patang puluh taun kapindhoné iku malaékat kapindho, déné patang puluh taun kateluné iku malaékat katelu. “Pesen agung” kita yaiku nggabungaké “pesen-pesen malaékat kapisan, kapindho, lan katelu,” kang nempataké kabèh telung pralambangé Musa ing taun 1863, lan mulané ana telung Musa ing hukum Minggu.

1844 nganti 1863 nyakup loro paseksi saka loro-loroné mangsa patang puluh taun sing nuntun marang Kadesh. Ilham netepaké yèn kang katelu ora bisa ana tanpa kang kapisan lan kang kapindho; mulané, patang puluh taun kang kapisan ing uripé Musa uga kudu nggambaraké 1844 nganti 1863. Musa lagi matèni wong Mesir ing 1863, bebarengan karo Musa ngetog Watu nganggo teken panguwasané lan uga nalika Musa nyuwun supaya ndeleng kamulyaning Allah ing sajarah pambrontakan pedhet emas. Ana telung Musa ing 1863 lan ukum Minggu, lan kabèh iku umuré patang puluh taun.

Saben telung periode Musa ngemot sawijining pangluwaran lumantar banyu; Musa ana ing kranjang iku selaras karo Musa lumantar Segara Abang, kang selaras karo Musa ping pindho ana ing Kali Yordan: Nil, Segara Abang, lan ping pindho ana ing Yordan. Banyu pangluwaran dipralambangaké ana ing saben telung periode iku, amarga kabèh mau padha selaras karo periode nalika banyu pangluwaran lagi kawutahaké sajroning mangsa udan pungkasan.

Ing pungkasaning mangsa katelu patang puluh taun, Musa nggebug Watu iku nganggo tekené. Ing pungkasaning patang puluh taun kapindho, tekené misahaké Segara Abang. Ing pungkasaning patang puluh taun kapisan, dhèwèké nampik teken panguwasa Mesir, lan milih nandhang sangsara bebarengan karo bangsane.

Ing pungkasaning mangsa kapisan ana wong Mesir mati, lan ing pungkasaning mangsa kapindho para militèr, para pambarep, lan kapamimpinan Mesir padha mati. Ing pungkasaning mangsa katelu bangsa Israèl, Harun, lan Musa kabèh wis padha mati. Iki telung sajarah sing sajajar, sing “line upon line” saben-saben nggambarake taun 1844 nganti 1863—sajarahé malaékat katelu, kang salajengipun nggambarake 9/11 nganti hukum Minggu, lan mangsa Pentakosta nalika toya pangluwaran kauncalaké.

Musa ana ing kaloro pambrontakan ing Kadesh, lan pambrontakan-pambrontakan ing Kadesh iku kaloroné dadi watu pucak ing périodhé dhéwé-dhéwé. Kaloroné makili taun 1863, kang uga dadi watu pucak saka période malaékat katelu, diwiwiti déning alfa ing taun 1844 nganti tumeka watu pucak taun 1863. Nalika nimbang pepadhang kang nggumunaké saka watu kang wiwit minangka dhasar lan rampung minangka watu pucak, katitèn yèn watu pucak iku tansah luwih ageng sacara profètis. Sawatara tetes sithik ing wiwitan mangsa Pentakosta, kang nuntun marang pancurahan kanthi kebak ing watu pucak ing dina Pentakosta, nggambaraké kayektèn iki.

Ing 9/11, wiwitaning panyiraman iku diwiwiti lan pungkasané tekan ing pametu kang kebak sajroning undhang-undhang Minggu. Kayektèn iki mratélakaké yèn dosa Musa ing Kadesh kapindho lan omega iku luwih gedhé tinimbang pambrontakan ing pambrontakan Kadesh kapisan lan alfa. Pambrontakan alfa ngasilaké pati tumrap sakabèhé bangsa, lan pambrontakan omega ngasilaké pati tumrap siji wong (Musa), nanging dosané wong siji iku luwih gedhé tinimbang dosa korporaté sakabèhé bangsa. Wong kang dosa mesthi mati, lan ing tataran iku ora ana bédané antarané dosa Musa lan dosa wong Israèl liyané, nanging sacara kenabian, tumindak Musa nggebug Kristus kaping pindho iku luwih gedhé, awit iku minangka watu panutup saka mangsa patang puluh taun mau.

Pambrontakané Musa ing Kadesh omega kaping kaloro iku dosa kang luwih gedhé tinimbang pambrontakané para anak Israèl nalika padha nampik pêsènipun Yosua lan Kaleb. Musa kanthi profetik ngadeg ing 1863, ing kono piyambakipun seda ing ara-ara samun marga saka pambrontakanipun. Musa ugi ngadeg ing 1863, ing kono umat prajanjian ingkang rumiyin padha seda ing ara-ara samun marga saka pambrontakanipun, nanging Musa boten melu ing pambrontakan punika. 1863 selaras kaliyan angger-angger Minggu, makatèn ugi pambrontakané Harun bab pedhèt emas. Ing sajarah punika, ingkang selaras kaliyan Kadesh, 1863, lan angger-angger Minggu, Musa saweg ndedonga supados nyumurupi kamulyaning Allah.

Kadesh nggambarake taun 1863, lan Musa ana ing kaloro Kadesh mau; mula adhedhasar loro seksi Alkitab, kang loro-lorone uga minangka watu pucuk, kita netepake manawa mangsa katelu patang puluh taun, kang ora pungkasané ing Kadesh, uga nggambarake taun 1863. Ing kana “Musa kang ora kasucèkaké” lagi nyalibaké Kristus maneh, amarga dheweke nampik Sang Watu Karang. Ing taun 1863, lan ing momen diparingaké Toret ing Sinai, “Musa kang kasucèkaké” lagi ngupaya tabiaté Allah. Ing taun 1863 Musa nggambarake sawijining prawan wicaksana lan uga sawijining prawan bodho.

“Wong Farisi lan tukang-mupuk béya makili rong golongan gedhé kang dadi pamérangané para wong sing teka kanggo nyembah marang Gusti Allah. Loro wakilé kang wiwitan kapanggih ana ing anak loro kang kapisan lair menyang donya.” Christ’s Object Lessons, 152.

Ing Kadesy lan 1863, Musa nggambarake “rong golongan gedhé kang ing jeroné wong-wong” “kang nyembah Gusti Allah iku kabagi”. Musa iku tuladha tumrap wong satus patang puluh papat èwu, kaya dene Pétrus.

“Kanggo saben golongan kang katuduhake déning wong Farisi lan wong pemungut béya, ana sawijining piwulang ana ing sajarah rasul Pétrus. Ing wiwitan dadi muridé, Pétrus ngira yèn dhèwèké kuwat. Kaya wong Farisi, miturut panganggepé dhéwé dhèwèké ‘ora kaya wong-wong liyané.’ Nalika Kristus, ing wengi sadurungé Panjenengané kaulungaké, wis luwih dhisik ngélingaké para muridé, ‘Kowé kabèh bakal kasandhung merga saka Aku ing wengi iki,’ Pétrus kanthi manteb mratélakaké, ‘Sanajan kabèh bakal kasandhung, nanging aku ora.’ Markus 14:27, 29. Pétrus ora mangerti bebayané dhéwé. Kapercayan marang awaké dhéwé wis nyasaraké dhèwèké. Dhèwèké ngira yèn bisa ngadhepi panggodha; nanging sajroning sawatara jam waé ujian iku teka, lan kanthi sumpah lan tembung pameca, dhèwèké nyélaki Gustiné.” Christ’s Object Lessons, 152.

Ing hukum Minggu, yaiku 1863, Pétrus nggambarake rong golongan: wong-wong kang nampa tandha kéwan mau utawa wong-wong kang nampa segelé Allah. Nalika Yésus ngowahi jeneng Simon dadi Pétrus, iku nglambangaké wong satus patang puluh papat èwu. Pangerten iku uga dilambangaké kanthi ngalikaké jeneng Pétrus nganggo angka saka urutan aksara ing alfabet Inggris. Manawa tèknik kang padha iku kita terakaké marang 1863, kita bakal oleh 144.

Loro saka telung pralambang Musa sing cocog karo 1863 netepake manawa mangsa katelu uga mesthi cocog. Loro garis Kadesh ngenali carita bab para prawan wicaksana lan para prawan bodho, lan mangsa katelu ngenali sawijining upaya kanggo migunakaké ikhtiar manungsa guna ngrampungaké pakaryan ilahi. Nggantungaké kapercayan marang kakuwatan manungsa kaya kang ditindakaké déning Musa marang wong Mesir nggambarake kapercayan marang wewenang manungsa ngungkuli wewenang kang wus katetepaké.

Sister White nyatakaké yèn “sesambunganipun kaliyan umaté Allah ing sawatara bab punika kados sesambunganipun Musa kaliyan Israèl.” Ing taun 1863, Musa dipunwakili déning James White. Ing taun 1863, James White lagi matèni wong Mesir, nggebag Kristus kaping pindhho lan ndedonga tumrap para pambrontak ingkang nampik piwulang bab “pangaso” ingkang dipunaturaké déning Yosua lan Kaleb. Musa punika satunggal prawan bodho nalika piyambakipun nggebag Watu punika kaping pindhho lan satunggal prawan wicaksana nalika piyambakipun nyuwunaken pangapunten tumrap para pambrontak Israèl.

Kita badhé nutup artikel punika kanthi pethikan ing Bilangan patbelas, ing pundi Musa mapan wonten ing 1863, nalika piyambakipun kaparingan sesawangan bab kamulyaning

Allah ing sajarah paralel ingkang dipunlambangakén déning pambrontakan pedhèt emas.

Ing pethikan punika Sang Pangéran nyuwun pitaken, “nganti pira suwéné,” Panjenengané kedah ngadhepi para pambrontakipun Israèl, ingkang dados pitaken ingkang sami kaliyan ingkang dipunaturaken Yesaya dhateng Sang Pangéran wonten ing pasal kaping enem. Pramila dipunmangertosi bilih kitab Wilangan mapanakaken sajarah punika ing salebeting wekdal nalika bumi dipun padhangi déning kamulyaning Allah, kados dene para malaékat ugi nandhani ing ayat kaping tiga saking Yesaya 6. 9/11 punika watu dhasar saking sajarah 1844 dumugi 1863, lan undhang-undhang Minggu punika watu pucaking bangunan. Latar ing kitab Wilangan punika boten kirang saking sawijining gambaran saking kidung utawi pasemon bab pakebonan anggur, nalika Israèl kuna dipunliwati, déné Sang Pangéran mlebet ing prajanjian kaliyan Yosua.

Lajeng sakèhé pasamuwan padha ngunggahaké swarané lan padha sesambat; sarta umat mau padha nangis ing wengi iku. Lan sakèhé bani Israèl padha nggresula marang Musa lan marang Harun; sarta kabèh pasamuwan padha matur marang wong loro mau, Muga-muga awaké dhéwé wis mati ana ing tanah Mesir! utawa muga-muga awaké dhéwé wis mati ing ara-ara samun iki! Lan yagéné Pangéran nggawa awaké dhéwé menyang tanah iki, supaya padha rubuh déning pedhang, nganti para garwa lan anak-anak kita dadi jarahan? Apa ora luwih becik menawa awaké dhéwé bali menyang Mesir? Lan padha kandha siji marang sijiné, Ayo padha milih pangareping pasukan, banjur padha bali menyang Mesir.

Banjur Musa lan Harun padha sujud nganti rai tumungkul ana ing ngarsané sakèhé pasamuwan jemaahé bani Israèl. Lan Yosua bin Nun lan Kaleb bin Yefune, kang klebu golongan wong-wong sing wus ndelok tanah iku, padha nyuwèk sandhangané; lan padha ngandika marang sakèhé pasamuwané bani Israèl, pangandikané:

Tanah kang wus kita liwati kanggo ndlidhiki iku, satemene tanah kang becik banget. Manawa Sang Yehuwah rena marang kita, Panjenengane bakal nuntun kita mlebu ing tanah iku lan maringi tanah iku marang kita; tanah kang kebak mili susu lan madu. Mung aja padha mbrontak marang Sang Yehuwah, lan aja wedi marang bangsa kang manggon ing tanah iku; awit wong-wong iku bakal dadi panganan kita: pangayomané wus sirna saka wong-wong mau, lan Sang Yehuwah nunggil karo kita: aja wedi marang wong-wong mau.

Nanging sakèhé pasamuwan padha mréntahaké supaya wong-wong iku dibandhemi watu. Lan kamulyané Pangéran banjur ngatingal ana ing Kémah Pasamuwan ana ing ngarsané sakabèhé bani Israèl. Pangéran banjur ngandika marang Musa, “Nganti kapan bangsa iki bakal nesoni Aku? Lan nganti kapan wong-wong mau ora percaya marang Aku, senadyan ana sakèhé pratandha kang wus Dakpragakaké ana ing tengah-tengahé?”

Ingsun bakal nggebag wong-wong mau nganggo pageblug, lan nyingkiraké warisané saka wong-wong mau, lan saka kowé Ingsun bakal ndadèkaké sawijining bangsa kang luwih gedhé lan luwih kwasa tinimbang wong-wong mau.

Musa banjur ngandika marang Pangeran, “Banjur wong Mesir bakal krungu bab iku, awit Paduka sampun ngirid bangsa punika metu saking ing satengahing wong-wong iku kanthi panguwaos Paduka; lan wong-wong iku bakal nyaritakake bab punika marang para pedunung ing nagari punika; awit wong-wong mau sampun krungu bilih Paduka, dhuh Pangeran, wonten ing satengahing bangsa punika, bilih Paduka, dhuh Pangeran, katingal adhep-adhepan, lan mendhung Paduka tetep wonten ing sanginggilingipun, lan Paduka lumampah wonten ing ngajengipun, ing wayah awan kanthi tugu mendhung, lan ing wayah bengi kanthi tugu geni. Saiki manawa Paduka mateni sedaya bangsa punika kaya wong satunggal, mila bangsa-bangsa ingkang sampun krungu kawentar Paduka badhe matur mangkene: ‘Amargi Pangeran boten kuwasa ngirid bangsa punika mlebet ing tanah ingkang sampun dipun supaosi dhateng wong-wong mau, mila Panjenenganipun lajeng mejahi wong-wong mau ing ara-ara samun.’”

Lan sapunika, kula nyuwun dhumateng Paduka, mugi kakuwasanipun Pangéran kula dados ageng, miturut kados ingkang sampun Paduka ngandika, pangandikanipun, Pangéran punika sabar dangu lan kebak sih-rahmat, ngapunteni kalepatan lan panerak, nanging babar pisan boten mbébasaken tiyang ingkang kalepatanipun, nekakaken kalepatan para bapa dhateng anak-anakipun dumugi tumeka turun kaping tiga lan kaping sekawan. Kula nyuwun, mugi Paduka ngapunteni kalepataning bangsa punika miturut agenging sih-rahmat Paduka, kados dene Paduka sampun ngapunteni bangsa punika wiwit saking Mesir ngantos dumugi sapunika.

Pangéran banjur ngandika, Aku wus ngapunteni miturut tembungmu; nanging satemen-temené, demi gesang-Ku, saindenging bumi bakal kapenuhan kamulyaning Pangéran.

Awit sakehing para wong iku kang wus padha nyumurupi kamulyanku lan pratandha-pratandha Ajaib-Ku, kang Sun tindakake ana ing tanah Mesir lan ana ing ara-ara samun, sarta saiki wus padha nyoba Aku nganti ping sapuluh iki, lan ora gelem ngrungokake swaraning Sun; mesthi padha ora bakal weruh tanah kang wus Sun supaosake marang para leluhure; mangkono uga ora ana siji bae saka wong-wong kang wus nantang Aku kang bakal weruh tanah iku. Nanging abdi-Ku Kaleb, marga dheweke nduweni roh kang beda ana ing sajroning awake, lan wus ndherek Aku kanthi sampurna, dheweke iku bakal Sun lebokake menyang tanah kang wus dileboni mau; lan turunane bakal ndarbeni tanah iku. (Ing wektu iku wong Amalek lan wong Kanaan padha manggon ana ing lebak.) Sesuk padha balia, banjur budhala menyang ara-ara samun lumantar dalan menyang Segara Abang.

Pangéran ngandika marang Musa lan marang Harun, pangandikané, “Nganti pira suwéné Ingsun kudu nandhang pasamuwan kang ala iki, kang padha grundhèl marang Ingsun? Ingsun wis krungu grundhèlané bani Israèl, kang padha digrundhèlaké marang Ingsun. Kandhaa marang wong-wong mau, ‘Demi kasunyataning gesang-Ku, pangandikané Pangéran, kaya sing wis kokucapaké ana ing kuping-Ku, mangkono uga bakal Ingsun tindakaké marang kowé: bangkai-bangkaimu bakal padha rubuh ana ing ara-ara samun iki; lan kabèh wong ing antaramu kang wis kaétung, miturut gunggungmu

kabèh, wiwit umur rong puluh taun mungguh, kang padha grundhèl marang Ingsun, satemené kowé ora bakal lumebu ing nagara kang wus Ingsun sumpahi bakal Ingsun parengaké kowé manggon ana ing kono, kejaba Kaleb biné Yefuné lan Yosua biné Nun. Nanging anak-anakmu cilik, kang kokandhakaké bakal dadi jarahan, wong-wong iku bakal Ingsun lebokaké; lan bakal padha wanuh marang nagara kang wis kokremehaké. Nanging tumrap kowé, bangkai-bangkaimu bakal padha rubuh ana ing ara-ara samun iki. Lan anak-anakmu bakal padha ngumbara ana ing ara-ara samun patang puluh taun lawasé, lan bakal nanggung sundalmu, nganti bangkai-bangkaimu entèk ana ing ara-ara samun. Miturut cacaha dina nalika kowé ndhedhes tanah iku, yaiku patang puluh dina, saben dina diétung setaun, kowé bakal nanggung kaluputanmu, yaiku patang puluh taun, lan kowé bakal mangertèni putusing prasetyaning-Ku.”

Ingsun, Pangeran Yehuwah, wus ngandika: satemen-temené Ingsun bakal nindakaké mangkono marang sakehé pasamuwan ala iki, kang padha nglumpuk bebarengan nglawan Ingsun; ana ing ara-ara samun iki wong-wong mau bakal tumpes, lan ana ing kono padha bakal mati. Lan para wong lanang, kang dikongkon déning Musa kanggo nyelidiki tanah iku, kang wus bali lan ndadèkaké sakehé pasamuwan padha sambat nglawan dhèwèké, marga nggawa pawarta ala bab tanah iku, ya para wong lanang mau kang nggawa pawarta ala bab tanah iku, padha mati kena pageblug ana ing ngarsané Pangeran Yehuwah.

Nanging Yosua, putrané Nun, lan Kaleb, putrané Yefune, kang kalebu para wong sing lunga ndhèlèk-ndhèlèk tanah iku, padha tetep urip. Wilangan 14:1–38.

Kita badhé nerusaké pamikiran-pamikiran punika wonten ing artikel salajengipun.